

RUTH WARE

Smrt paní

WESTAWAYOVÉ

Každá rodina má svá tajemství...

Smrt paní Westawayové

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

Ruth Ware
Smrt paní Westawayové – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

RUTH WARE

Smrt paní
WESTAWAYOVÉ

Pro maminku. Vždycky.

Poznámka pro čtenáře:

Román Smrt paní Westawayové začíná v současném Brightonu, ale čtenáři obeznámeni s tímto městem si všimnou odchylky od reality. Západní molo totiž stále stojí. Doufám, že obyvatelé Brightonu ocení ujištění, že jejich milované místo je v pořádku, protože román nerovná se skutečnost.

Jeden jako žal.
Dva jako radost.
Tři jako dívka.
Čtyři jako chlapec.
Pět jako stříbro.
Šest jako zlato.
Sedm jako tajemství,
co se nikdo nedozví.

29. listopadu 1994

Straky se vrátily. Zvláštní, ale když jsem dům navštívila poprvé, přílišně jsem je nesnášela. Pamatuji si, jak jsem taxíkem přijížděla z nádraží a viděla je takhle usazené po celé délce zahradní zdi, kde si pyšně čechraly pířka.

Dnes na ojíněné tisové větvi trůnila jedna jediná a já si vzpomněla, co říkávala maminka, když jsem byla malá, a tak jsem skoro neslyšně šeptla: „Dobrý den, pane Strako!“ Doufala jsem, že tím zaženu smůlu.

Rozklepaná zimou jsem se oblékala vedle okna a počítala je. Jedna na tisu. Druhá na korouhvičce altánku. Třetí na zídce zahradní kuchyně. Tři pro dívku.

Není to náhodou zlé znamení? Zamrazilo mě v zádech. Toužila jsem, vyčkávala...

Ale ne, na zmrzlém trávníku byly další straky. Čtyři, pět... šest... a další hopsala na terase a zobala do ledu na ochranných návlecích židlí a stolu.

Sedm jako tajemství, co se nikdo nedozví. Jasně, tajemství je nejspíš správně, ale zbytek říkanky je nesmysl. A i s tím tajemstvím budu muset ven.

Jiné řešení neexistuje.

Už jsem byla skoro oblečená, když v hustém rododendronu zašustilo listí. Minutku se nic nedělo, ale pak se rozhrnuly větve a přes trávník se spadáním listím neslyšně prosmýkla liška. Rudozlatá srst se zářivě odrážela od mrazem zešedlých barev zimy.

Lišky se kolem domu objevovaly často, ale za denního světla je člověk zahlédl jen výjimečně, natož aby se odvážily na rozlehlou zatravněnou pláň před hlavním vchodem. Nacházela jsem zbytky ulovených králíků a roztrhané pytle na odpadky po jejich slídění, ale takhle kurážné obvykle nebývaly. A právě ta dnešní liška byla buď velmi nebojácná, nebo hrozně zoufalá, jinak by se neukázala tak blízko domu. Při bližším pohledu jsem sázela spíš na druhou možnost; bylo to jen odrostlé a úděsně vychrtlé mládě.

Straky si lišky nejdřív nevšímaly, ale pak ta na terase, pozornější než ostatní, zaregistrovala blížící se šelmu a odstartovala z dlažby potažené ledem jako raketa, přičemž do ranního ticha plechově vřeštěla jako pomínutá. Liška prostě neměla šanci. Ostatní ptáci jeden po druhém vystřelili k obloze, až nakonec zůstal sedět jen jediný; ten na větvi tisu. Liška se jako šmouha

SMRT PANÍ WESTAWAYOVÉ

roztaveného rudého zlata kmitla po trávníku a vítězoslavně brebentící straku nechala za sebou.

Jedna. Jedna jako žal. Ale to je nesmysl. Už nikdy nebudu smutná navzdory všemu, navzdory bouři, která se kolem mě strhne. I teď když sedím a píšu tady v obývacím pokoji, cítím to – svoje tajemství –, jak mě uvnitř spaluje tak zběsilou radostí, div mi neprosvítá skrz kůži navenek.

Tu říkanku změním. Jedna jako radost. Jedna jako láska. Jedna jako budoucnost.

1. kapitola

Dívka se v předklonu drala proti větru a v podpaží svírala navlhlý balíček se smaženou rybou a brambůrky; vichřice se v prudkých nárazech snažila papír rozbalit a obsah po pláži poházet rackům.

Při přecházení silnice sevřela prsty pomuchlanou bankovku v kapse a ohlédla se přes rameno, zda na dlouhém chodníku nezahledne v šeru nějakou postavu, ale nikdo tam nebyl; přesněji řečeno, nikoho neviděla.

Pobřeží bývalo opuštěné jen vzácně. Bary a kluby mívaly otevřeno dlouho do noci a na oblázkovou pláž se z nich trousili opilí místní obyvatelé i turisté téměř až do rána. Ovšem dnes za deštivého úterního večera se do vichřice neodvážil ani ten nejzarytější fláma, takže teď pět minut před desátou Hal měla proměnadu sama pro sebe. Jedinou známkou života byla blikající světla na molu a vřeštící racci, kteří kroužili nad rozbouřenou černou vodou zálivu.

Krátké černé vlasy švihaly Hal do očí, brýle měla zamlžené a rty popraskané od mořské soli. Balíček v podpaží sevřela ještě pevněji a z pobřežní cesty zabočila do úzké uličky mezi

vysokými rodinnými domy s bílou fasádou, kde vítr ustal tak prudce, že málem klopýtla. Déšť ale nepolevil, a když odbočila do ulice Marine View Villas, drobné husté mžení ještě zesílilo.

Název ulice klamal. Nestály tam žádné vily, jenom mírně omšelé řadové domy, jimž se v ostrém přímořském vzduchu loupaly nátěry. Výhled na moře tu clonily vysoké vily a činžáky, které vyrostly v dále za zdejšími řadovými domky v Marine View Villas. Dokonce i z Halina podkrovního bytečku se dalo dohlédnout jen na cihlové zdivo a zkosené střechy.

V současnosti tedy jedinou výhodou bytu nad třemi rameny rozvrzaných schodů byl fakt, že jí nad hlavou nedupají další nájemníci.

Dnes si sousedi z domu zřejmě někam vyrazili – i když podle hromady pošty za domovními dveřmi se doma neukázali už hezkých pár dní. Hal se musela pořádně opřít do dveří, aby tu hromádku papírů odstrčila a konečně vpadla do mrazivé tmy, kde zašátrala po vypínači. Nic se nestalo. Buď vypadly pojistky, nebo se spálila žárovka.

V kalném světle z ulice se Hal pokusila vybrat z hromady došlé pošty tu svou a zamířila do podkrovního bytu.

V chodbě ani na schodech nebyla okna, a jakmile Hal zabočila na druhé schodiště, ocitla se v téměř neproniknutelné tmě. Cestu do podkroví však měla vrytou do paměti, prasklým prknem na odpočívadle počínaje a odchlípnutým rohem koberce na posledním schodu konče. Unaveně šlapala nahoru a myslela jen na večeri a postel. Najednou si nebyla jistá, že má hlad, ale ryba s hranolky stála pět a půl libry a podle štosu účtů, jež právě nesla v ruce, si nemohla žádné plýtvání dovolit.

V podkrovní chodbičce uhnula hlavou do strany, aby na ni ne-
kápala deštivá voda ze světlíku, odemkla si a konečně byla doma.

Byt byl maličký, pouze jediná ložnice propojená s větší halou, která plnila funkci kuchyně, obývacího pokoje a všeho ostatního. I tady to vypadalo zchátrale, popraskaný lak se odlupoval, koberec byl prošlapaný a pod nárazy přímořského vichru dřevěné rámy oken sténaly a drncely. Jenže Hal tady měla domov po celých jednadvacet let, jež byla na světě, a i když byla sebevíc unavená a prochládlá, srdce jí úlevou poskočilo vždy, když sem vstoupila.

Na prahu se zastavila, aby si o otrhané koleno džín otřela slanou tříšť z brýlí, načež balíček s jídlem hodila na konferenční stolec.

V bytě vládl nepříjemný chlad. Rozklepaná Hal si klekla před plynová kamínka a cvakala spínačem tak dlouho, až se oheň pořádně rozhořel a horký vzduch jí prohřál doruda promrzlé ruce. Až potom rozbalila zvlhlý papírový balíček a vdechla pronikavou vůni soli a octa, jež se rozlila malou místností.

Hal dřevěnou vidličkou nabodávala změkklé vlašné hranolky a přitom třídila poštu: reklamní letáky dávala stranou na recyklaci a účty rovnala do štosu. Hranolky byly slané a chutné a ryba v těstíčku dosud horká, ovšem Hal se při pohledu na rostoucí hraničku účtů začalo dělat špatně od žaludku. Vlastně nešlo ani tak o velikost hromádky účtů, jako spíš o počet těch označených razítkem POSLEDNÍ VÝZVA. Nakonec jídlo odstrčila stranou, aby se nepozvracela.

Musela zaplatit nájem – to bylo bez diskuse. A na předních místech seznamu figuroval i účet za elektřinu. Bez lednice

a světla by se v bytě nedalo existovat. Plyn... Hm, byl listopad. Bez topení byt prochladne, ale to se dá přežít.

Zle se jí však neudělalo z účtů, ale z laciné obálky doručené zřejmě osobně, na níž místo adresy stálo napsáno jen *Harriet Westerwayová, byt v podkroví*.

Adresa odesílatele na obálce chyběla, ale Hal ji ani nepotřebovala.

Zmocnila se jí hrůzná jistota, že ho zná.

Spolkla hranolek, který jí uvázl v krku, a zastrčila obálku pod ostatní účty, jako když pštros schovává hlavu do písku. Zoufale si přála přehodit problém na někoho staršího, moudřejšího a silnějšiho, ať si s tím poradí místo ní.

Nikdo takový však neexistoval. Už ne! A kromě toho se v Hal skrývala nezlomná odvaha. Jistě, byla drobná, hubená, pobledlá a mladičká – ale nebyla bezmocné dítě, jak si lidé naivně mysleli. Tím dítětem přestala být před více než třemi lety.

A právě ta odvaha ji nakonec přiměla obálku opět vytáhnout a se zařatými zuby ji rozlepit.

Uvnitř objevila jediný list papíru a na něm načmáraný stručný vzkaz.

„Mrzí mě, že jsme se minuli. Rádi bychom prodiskutovali tvou finanční situaci. Zase se zastavíme.“

Hal se sevřelo hrdlo. Hmátla do kapsy po lístku papíru, jenž se odpoledne objevil u ní v práci. Byl to úplně stejný vzkaz, ovšem ucintaný drobečky a šplíchancem čaje, kterými první dopis zamazala při chvatném otevírání obálky.

Vzkaz nebyl pro Hal žádnou novinkou. Podobné výzvy, telefonáty i dopisy ignorovala už řadu měsíců a ruce se jí vždy rozklepaly ne z nich, ale ze vzkazu, který v nich nebyl napsaný.

Hal uměla číst mezi řádky a rozluštit i význam nevyřčeného. Svým způsobem to byla její práce. V tomhle případě však nebylo nad čím přemýšlet.

Mezi řádky četla: *Víme, kde pracuješ.*

Víme, kde bydlíš.

A vrátíme se.

* * *

Zbytek pošty tvořily samé reklamy a Hal je rovnou hodila na hromádku připravenou na recyklaci. Potom unaveně žuchla na pohovku a hlavu spustila do dlaní. Snažila se nemyslet na chudičkový účet v bance, snažila se nevzpomínat na maminčin hlas, který ji postě napomínal při studiu na maturitní zkoušku. „*Hal, já chápu, že jsi vystresovaná, ale musíš taky něco sníst! Jsi úplně průsvitná!*“

Já vím, odpověděla v duchu. Strach a úzkost ji pokaždé zbavily chuti k jídlu, ale teď si nemohla dovolit onemocnět. Bez práce nic nevydělá. A především si opravdu nemohla dovolit plýtvat jídlem, i když šlo jen o navlhlé a vychládající hranolky.

Bez ohledu na sevřené hrdlo se přinutila nabrat další sousto, ale vidličku ještě ani nedonesla k ústům, když v odpadkovém koši náhodou zavadila pohledem o cosi, co tam nepatřilo. Dopis, tuhá bílá obálka s ručně psanou adresou tam ležela spolu s letákem místního fastfoodu.

Hal strčila hranolek do úst, olízla z prstů sůl a shýbla se ke koši, aby obálku vylovila ze změti starých papírů a plechovek od polévky.

Slečna Harriet Westawayová, byt č. 3, Marine View Villas, Brighton. Adresa byla nepatrně zašpiněná tukem z jejich prstů a odpadky v koši.

Zřejmě dopis omylem zastrčila mezi prázdné obálky. Nu, tohle aspoň nevypadalo jako účet, ale spíš jako svatební oznámení, což byl nesmysl; Hal totiž neznala nikoho, kdo by se hrnul do manželství.

Nehtem zajela pod chlopeň obálky a roztrhla ji.

Nevytáhla však pozvánku, ale dopis psaný na těžkém luxusním papíru s hlavičkou advokátní kanceláře. Hal se na okamžik udělalo mdlo, jako by se jí pod nohama rozevřela propast bezpočtu děsivých možností. Že by ji někdo žaloval kvůli něčemu, co někdy řekla? Nebo – můj bože – nájemní smlouva na byt. Panu domácímu Khanovi bylo přes sedmdesát a postupně rozprodal všechny byty v domě. Hal si byla jistá, že ten její byt zatím drží jen ze soucitu s ní a z náklonnosti k její mamince, ale to nemohlo trvat věčně. Dřív nebo později bude pan Khan potřebovat peníze na pobyt v pečovatelském domě, nebo nad ním zvítězí diabetes a jeho dětem nezbude jiná možnost než byt prodat. Čert to vem, že tapety se odlupují vlhkem a pojistky vylétnou pokaždé, když Hal zapne fén současně s toustovačem. Byl to její domov – jediný domov, jaký kdy poznala, a pokud ji odtud vykopnou, šance sehnat bydlení za stejný nájem jsou nejenom malé, ale doslova nulové.

Nebo to bude... Ale ne. K tomu advokátovi ji nedostanou ani párem koní.

Třesoucími se prsty rozložila stránku, ale sotva zatěkala očima na kontaktní údaje pod podpisem, s úlevou zjistila, že

jí nepíše žádná firma z Brightonu. Odesílatel byl z Penzance v Cornwallu.

O byt tedy nejde – díkybohu. A vzhledem k té vzdálenosti bylo téměř nepravděpodobné, že by dopis psal nespokojený klient. Vždyť v Penzance neznala živou nohu.

Hal si strčila do úst další hranolek, rozložila dopis na konferenční stůl, brýle si postrčila výš na nos a začetla se.

Milá slečno Westawayová,

píši vám podle instrukcí mé klientky, Vaší babičky Hester Mary Westawayové z Trepassen House, St Piran.

Paní Westawayová zemřela 22. listopadu ve svém domově. Předpokládám, že tato informace Vás zaskočila. Prosím, přijměte mou upřímnou soustrast.

Jako právní zástupce paní Westawayové mám za povinnost spojit se s dědici uvedenými v závěti. Vzhledem ke značné hodnotě dědictví je třeba nejprve provést soudní potvrzení závěti a odhad ceny nemovitosti kvůli výši dědické daně; až poté můžeme zděděný majetek převést na zákonné dědice. V mezičase byste mi mohla laskavě zaslat ověřené kopie dvou svých dokladů totožnosti i s adresou (seznam možných identifikačních dokumentů přiložen), abych mohl provést nezbytné formální úkony.

V souladu s přáním Vaší zesnulé babičky vás rovněž informuji o detailech jejího pohřbu. Koná se 1. prosince v 16.00 v kostele sv. Pirana v St Piranu. Jelikož možnosti ubytování jsou v místě velmi omezené, rodinní příslušníci mohou přespat v sídle Trepassen House, kde se rovněž bude držet vigilie.

Prosím, pošlete vzkaz paní Adě Warrenové, hospodyni Vaší zesnulé babičky, zda přijímáte nabídku ubytování, aby vám zajistila pokoj.

Ještě jednou, prosím, přijměte mou upřímnou soustrast a ujištění, že celé záležitosti se budu věnovat s největší odpovědností.

*S pozdravem
Robert Treswick
Treswick, Nantes and Dean
Penzance*

Hal vyklouzl z prstů hranolek přímo na klín, ale nezvedla ho. Strnule si pořád dokola pročítala krátký dopis a nakonec se soustředila na seznam platných identifikačních dokumentů, jako by jí celou věc mohl objasnit.

Značná hodnota dědictví – zákonní dědici... Hal zabouřilo v žaludku. Nakonec ten hranolek zvedla a duchem nepřítomná ho rozžvýkala. Zoufale se snažila pochopit, co dopis pro ni vlastně znamená.

Protože to nedávalo smysl. Ani v nejmenším. Halini prarodiče byli už více než dvacet let po smrti.

2. kapitola

Hal neměla tušení, jak dlouho udiveně seděla nad dopisem a pohledem tékala mezi listem čistého papíru a svým telefonem. Když konečně zvedla hlavu, do půlnoci chybělo podle hodin na mikrovlnce pouhých pět minut. Protáhla se a s hrůzou si všimla, že celou tu dobu běžela plynová kamínka naplno. Honem se k nim vrhla a vypnula je. Zatímco plech s hlučným cvakáním vychládal, Hal v duchu připočetla dalších padesát pencí k účtu za plyn, který už ležel na stole, a přitom pohledem zavádila o fotografii na prádelníku.

Zarámovaná fotografie tam stála po celou tu dobu, kam až Hal paměť sahala – nejméně deset let –, ale teď po ní sáhla s novým zájmem. Byl to snímek dítěte, tak devíti- až desetileté holčičky, a ženy. Smály se na brightonské pláži s očima přimhouřenýma proti nárazovému větru, jenž jim dlouhé tmavé vlasy rozevlál do téměř stejných legračních ohonů jako kometám. Žena objímala dítě kolem ramen. Z dvojice čišela taková svoboda, tolik vzájemné důvěry, až se Hal sevřelo srdce bolestí, na niž si během tří minulých let téměř navykla, i když se nevytrácela ani v nejmenším.

To děvčátko byla Hal – a přesto nebyla. Nebyla to táž dívka, jež teď stála před krbem s vlasy okudlanými na kluka, s piercingem v uších a tetováním na zádech, jež jí vykukovalo z výstřihu opraného trička.

Holčička na fotografii si nemusela značkovat kůži, protože po svém boku měla všechno, co si chtěla pamatovat. Neoblékala se do černého, protože neměla proč truchlit. Nevracela se domů se sklopenou hlavou a límcem vyhrnutým nahoru, protože se neměla před čím skrývat. Bylo jí teplo, nehladověla, a především měla spoustu lásky.

Ryba s hranolky už definitivně vystydla a Hal zbytek porce zachumlala do papíru a strčila do odpadkového koše v rohu místnosti. V ústech jí po soli vyschlo a v krku ji páliło žalem. Náhle zatoužila po hrnku horkého čaje před spaním. Rozhodla se uvařit čaj a zbytek vody nalít do ohřívací láhve, která trochu zažene chlad zpod příkrývky a usnadní jí usínání.

Když konvice začala šumět, Hal hrábla do horní skříňky pro krabičku s čajem. A jako by šla najisto, rukou nahmátla něco úplně jiného. Ne krabičku z tenkého kartonu, ale skleněnou poloplnou láhev. Rázem věděla, o co jde, ale přesto ji vytáhla a potěžkala v ruce. Cítila mastné šplouchání tekutiny. Vodka.

Poslední dobou pila jen výjimečně – nelíbilo se jí, v co se po pár skleničkách proměnila –, ale při pohledu na konferenční stůl se dvěma dopisy chvatně odšroubovala uzávěr a nalila si pořádnou porci do hrnku, kam si původně chtěla udělat čaj.

Konvice už bublala, když si Hal zvedala ke rtům šálek, ze kterého zavanul čpavý, maličko benzinový puch. V kalném světle dopadajícím oknem od pouliční lampy dohlédla na chvějivý

srpek měsíce. Na okamžik si v ústech představila tu řezavou chuť – tekutý oheň a po něm jemné a opojné chvění v žilách. Ale pak se jí nečekaně rozbouřil žaludek, takže hrnek vytila do dřezu, vypláchla ho a udělala si do něj čaj.

Cestou do ložnice si Hal unaveně uvědomila, že zapoměla nalít horkou vodu do termoláhve. Čert to vem. Vyčerpáním už padala a horký čaj postačí. Pořád oblečená se schoulila do postele, srkala čaj a civěla na osvětlený displej svého mobilu.

Vyhledávací služba Google Images jí zobrazila ručně kolorovanou pohlednici tak z roku 1930. Na ní byl venkovský dům s dlouhým průčelím z krémového kamene a s georgiánskými okny, jež ovíjel hustý břečťan. Z břidlicové střechy trčela zhruba desítka komínů, každý jiný. Dozadu se táhly zdi z červených cihel. Před průčelím se svažoval rozlehlý trávník. Přes snímek se táhla rukou psaná poznámka: *Před odjezdem do Penzance jsme měli výborný oběd v Trepassen House.*

Tohle byl Trepassen House. Ne skromný malý domek nebo viktoriánský řadový dům s okázalým jménem. Bylo to naopak nefalšované klasické venkovské sídlo.

I ten nejmenší podíl na podobné nemovitosti by dokázal víc než splatit Haliny dluhy. Vrátil by jí pocit jistoty, který ztratila po matčině smrti. I pouhých pár set liber by jí umožnilo dýchat tak svobodně, jak už po řadu měsíců nemohla.

Hodiny na displeji ukazovaly půl jedné a Hal věděla, že by měla spát; přesto telefon nesklapla.

Dál seděla na posteli, brýle zamlžené párou z čaje, hledala v prohlížeči a projížděla stránky, naplněna prazvláštní změtí emocí, jež ji zahřívaly víc než horký nápoj.

Vzrušení? Ano.

A taky obavy, těch hodně.

Ale navíc cosi, co si zakázala už před lety. Naděje.

3. kapitola

Druhý den ráno se Hal vzbudila pozdě. Slunce dávno prozařovalo záclony v ložnici a Hal ležela bez hnutí, útroby sevřené vzrušením a hrůzou. Zoufale se rozpomínala, z čeho ten pocit vlastně pramení.

A jako by dostala pěstí do břicha.

Zdrojem děsu byla hromádka složenek na konferenčním stole; ještě horší však byly dva vzkazy doručené osobně...

Ovšem to vzrušení...

Celou minulou noc Hal strávila tím, že si ten nápad vymlouvala. Zesnulá Hester Westawayová v tom rozlehlém sídle na pohlednici sice žila, ale nikde nebylo zaručeno, že byla i jejím majitelem.

Běžně lidé dnes prostě nevlastní tak obří domy. Jo, ta paní tam umřela, ale to pořád neznamená, že jí sídlo patřilo. Skoro jistě je z něj už dávno domov pro penzisty.

Ale co ta hospodyně, našeptával jí neodbytný hlásek v hlavě. A co ta poznámka, že pro tebe připraví pokoj? To by v domově pro seniory nejspíš nešlo, je to tak?

„Vždyť je to jedno!“ prohlásila Hal nahlas a vylekala se vlastního hlasu v tichém bytě.

Vstala, uhladila si pomačkané oblečení a nasadila si brýle, načež se na sebe přísně zadívala do zrcadla.

Vůbec totiž nesešlo na tom, zda Hester Westawayové patřil v sídle pouhý pokoj, nebo křídlo, jestli vlastnila chatku na zahradě, nebo celou tu zatracenou nemovitost. Všechno to byl jeden velký omyl, protože ta paní nebyla její babička. Dědictví patří někomu jinému. Tečka.

Hal hned zítra odepíše a pana Treswicka na ten omyl upozorní.

Ale dnes... Hal se podívala na hodinky a potřásla hlavou. Dnes se taktak stihne osprchovat. Bylo 11.20, a pokud si nepospíší, přijde pozdě do práce.

* * *

A zatímco jí ve sprše horká voda bubnovala do lebky a odháněla všechny ostatní myšlenky, přes šumění vody se opět ozval pokusitelský hlásek.

Ale co když to s dědictvím je pravda? Psali přece tobě, ne? Měli tvoje jméno i adresu.

Psali a měli, ale zkrátka a dobře to pravda není.

Halini jediní prarodiče zemřeli už dávno, bylo to ještě před jejím narozením. A babička se nejmenovala Hester, ale... Marion?

Co když Marion bylo její druhé křestní jméno? To lidi mívají, ne? Jedno jméno používají v běžném životě a jiné mají v dokumentech. Co když...?

Sklapni! Sykla Hal v duchu. Prostě sklapni. Moc dobře víš, že to není pravda. Sama sobě věšíš bulíky na nos, protože si přeješ, aby to byla pravda.

Přesto jí ten nápad nepřestával vrtat hlavou a nakonec spíš ve snaze přesvědčit sama sebe Hal vypnula vodu, hodila přes sebe osušku a vrátila se do ložnice. Zpod postele vytáhla těžký dřevěný kufr; kolečka úděsně zaskřípala po dřevěné podlaze a Hal jen zadoufala, že sousedi zdola si zrovna dnes nechtějí přispat.

V bedně ležela změť důležitých dokumentů – pojistky, nájemní smlouva na byt, účty, její pas... Hal se probírala vrstvami papíru s pocitem archeologa, který na vykopávkách objevuje vlastní historii. Prokutala se pod televizní smlouvu a pod účet za opravu prasklé vodovodní trubky až k vrstvě ryzí bolesti – mamincinu úmrtnímu listu, kopii její závěti, policejní zprávě a vybledlému řidičskému průkazu, kterým se maminka už nikdy nebude prokazovat. A pod tím vším ležel závoj složený do úhledného čtverečku – jemný černý tyl lemovaný kapkami gagátů.

Hal se sevřelo hrdlo. Honem odložila závoj stranou, aby se přes hořké vzpomínky dostala k ještě starší vrstvě – dokumentům úhledně seřazeným matkou v deskách, jež odolaly i Halinu zběsilému hrabání. Obálka s řadou jejích školních vysvědčení, program na školní divadelní hru, ve které hrála, fotografie s ostýchavou Hal vedle dávno zmizelé studentské lásky.

A konečně plastový šanon nadepsaný matčíným písmem: „Důležité – rodné listy.“ Uvnitř dva krémové a červené rodné listy psané rukou a nahoře ozdobené znakem výstředně zdobné korunky. *Ověřená kopie matričního zápisu*, stálo na stránce. Nejprve ten Halin: *Harriet Margarida Westawayová, narozená*

15. května roku 1995, matka: Margarida Westawayová, povolání: studentka.

Kolonka „otec“ zůstala prázdná, rázně proškrtnutá, jako by se tím dalo zabránit různým teoriím.

A pod rodným listem ležel druhý, starší, pomuchlanější – na jméno Margarida Westawayová. Její maminka. Hal sklouzla pohledem do kolonky otec: *William Howard Rainer Westaway, povolání: účetní*; a pod tím matka: *Marion Elizabeth Westawayová, rozená Brownová*. Povolání neuvedeno.

No, dřív to tak chodilo.

Hal si ani neuvědomila, jak moc doufá, dokud na ni nepadl pocit zklamání; bojácné představy o splacených dlužích a bezpečí se zbortily jak propíchnutý balónek.

Značná hodnota dědictví – zašeptal jí do ucha svůdný hlásek.

Zákonní dědici... rodinní příslušníci...

Ještě pořád máš otce, nedal se hlásek odbýt, i když se už Hal oblékala. *Nezapomeň, že někde máš i druhou babičku*. Hal právě zjistila, že člověka může zradit i jeho vlastní podvědomí.

Celé roky spřádala fantazie o svém otci. Pro spolužačky vymýšlela stále komplikovanější příběhy, jen aby zamaskovala svou vlastní nevědomost a vztek na matku, která jí neprozradila téměř nic. Byl pilot, který zahynul při pádu letadla do moře. Byl tajný policista, kterému nadřízení nakázali vrátit se ke své původní identitě. Patřil mezi celebrity a jeho jméno se nesmělo zveřejnit, protože štvance ze strany bulváru by mu zničila život.

Když se ty povídačky posléze donesly k učitelům, kdosi si soukromě promluvil s Halinou matkou, která si s dcerou v klidu sedla a konečně jí vyklopila pravdu.

Halin otec byl náhodně realizovaná známost na jednu noc – mladík, s nímž se maminka poznala v nočním klubu v Brightonu a s nímž se hned té noci poprvé a naposledy vyspala. Nevěděla o něm víc, než že mluvil se španělským přízvukem.

„Ty ses ho nezeptala ani na jméno?“ vyhrkla Hal nevěřicně, ale maminka se pouze hryzla do rtu a zavrtěla hlavou. Byla krvavě rudá v obličejí a tvářila se tak zahanbeně, jak ji Hal ještě nikdy neviděla.

Maminka se omluvila. Nechtěla, aby Hal zjistila pravdu takhle, ale prostě musela zarazit další vymyšlení těch... Maminka nedořekla, byla hodná a nechtěla nahlas pronést slovo, jež měla na špičce jazyku, ale už v sedmi letech Hal dokázala vidět lidem do hlavy a byla dost vnímavá, aby si zamlčený zbytek věty domyslela.

Těch lží... Ve skutečnosti její otec nebyl nijak výjimečný. Hal netušila, kdo to je, kde teď žije, a zřejmě se to nikdy ani nedozví. Pravděpodobně se vrátil do Španělska či Mexika nebo odkud vlastně pocházel. Jistá si byla jenom tím, že se v žádném případě nejmenoval Westaway.

Ať už se ta chyba stala kdekoliv, s Haliným otcem to nijak nesouviselo. Někde prostě došlo ke zkratu. Kdoví, možná v jiném městě žije jiná Harriet Westawayová, která má na dědictví právo. Anebo jde o případ hledání neznámých dědiců, kdy boháč zemře bez zákonných dědiců a advokát se snaží vyhrabat i ty nejvzdálenější příbuzné, hlavně aby jmění nepropadlo státu.

Ať už je to jakkoli, žádné peníze Hal nepatří, takže nemá právo se o ně hlásit. Na tenhle argument byl svěhlavý hlásek v její hlavě krátký.

Hal spěšně schovala dokumenty zpátky pod postel a naházela na sebe oblečení. Kartáč na vlasy se někam zatoulal, tak si čupřinu co nejlépe prohrábla a urovnala prsty a podívala se na sebe do zrcadla u dveří. Připadala si ještě bledší a vystresovanější než obvykle a s těmi zježenými vlhkými krátkými vlasy mohla klidně vystupovat jako kompars ve filmu Oliver Twist. Troška make-upu by neuškodila, ale to nebyl její styl.

Zrovna sahala po kabátu, jenž po včerejšku nestačil uschnout, když hlásek v hlavě nadhodil poslední poznámku: *Hele, stejně by ses měla o ty peníze přihlásit, nemyslíš? Pokud to někomu může projít, tak právě tobě.*

Sklapni! Hal v duchu zaskřípala zuby. Mlčí!

Neřekla to proto, že by s tím nesouhlasila.

Řekla to proto, že to byla pravda.

* * *

1. prosince 1994

Dnes je první adventní den a vzduch by měl překypovat přísliby nových začátků, protože startuje odpočítávání velkolepé události, ale místo toho jsem se probudila ztěžklá neurčitou hrůzou.

Karty jsem nevykládala už přes týden, nelákalo mě to, ale když jsem si sedla ke stolu u okna s pěřovou příkrývkou kolem ramen, zasvrběly mě prsty a zadoufala jsem, že míchání karet je možná zklidní. Teprve když jsem paklík několikrát promíchala a rozložila s pocitem, že to pořád není ono, trklo mě, co musím udělat.

V pokoji jsem neměla svíčky, proto jsem jednu vytáhla z obřího mosazného svícnu na krbové římse v jídelně a od krbu jsem si

vzala zápalky. V pohodě se vešly do kapsy, ale svíčka byla příliš dlouhá, tak jsem si ji nasoukala do rukávu pro případ, že na chodbě potkám někoho, kdo by se zajímal, co mám vlastně za lubem.

V pokoji jsem si všechno rozložila na stole – karty, svíčku, zápalky i prázdný hrnek od čaje. Svíčku jsem na dolním konci natabila a připevnila ji ke dnu hrnku, aby pevně stála. Pak jsem ji zapálila a plamínkem třikrát protáhla paklík tarotových karet.

Nakonec jsem svíčku sfoukla a zadívala se oknem na zasněžený trávník. Karty v ruce mi najednou připadaly jiné. Lehčí. Jako by oheň sežehl všechny moje pochybnosti a pocity. A taky jsem věděla, co musím udělat.

Rozložila jsem na stůl velkou arkánu lícem dolů, vybrala tři karty a vějířovitě je dala před sebe. Minulost. Přítomnost. Budoucnost. Myšlenky mi rázem zahltilo množství otázek, ale snažila jsem se udržet jasnou hlavu – soustředit se na jedinou věc, ne na otázku, ale na odpověď sbírající se hluboko ve mně.

Pak jsem karty otočila.

První karta, ta za minulost, byli milenci – což mě pobavilo. Častou chybou v tarotu je čtení hned prvoplánového významu karty, ale tady to bylo nejspíš správně. V mých kartách to je nahá dvojice v objetí mezi květinami, muž tiskne ženě dlaň k řadru a shora je zalévá žhnoucí záře. Tu kartu miluju – ráda se na ni dívám a ráda ji vykládám –, ale nevážou se k ní vždy jen pozitivní slova: chtíč, pokušení, zranitelnost. Ovšem tady po očištění ohněm jsem spatřila ten nejprostší význam – zamilovanou dvojici.

Druhá karta byla blázen – ale nohama vzhůru. To jsem nečekala. Nové začátky, nový život, změnu – to ano. Ale obráceně? Naivita. Pošetilost. Nedostatek předvídavosti. Cítila jsem, jak mi

ze rtů mizí úsměv. Honem jsem kartu odstrčila a sáhla po třetí kartě, té nejdůležitější – budoucnosti.

Další obrácená karta a mě bodlo v útrokách; poprvé mě zamrzelo, že jsem s výkladem vůbec začala a pustila se do něj právě dnes. Zním svoje karty natolik dobře, že jsem ji nemusela obrátit hlavou nahoru, ale i přesto jsem ji studovala tak soustředěně, jako bych obrázek viděla poprvé. Spravedlnost. Žena na trůnu se tváří vážně, jako by si uvědomovala tíhu své zodpovědnosti a nemožnost najít pravdu ve světě, jako je ten náš. V levé ruce držela váhy a ve druhé meč, připravena rozdílet tresty či milost.

Dlouhé minuty jsem hleděla na ženu usazenou na vladařském trůně a snažila se pochopit, co mi sděluje. Nevím to ale ani teď, když o tom píšu. Doufala jsem, že při psaní do deníku si v hlavě srovnám, co mi karty vlastně říkají, ale zatím jsem z toho spíš zmatená. Nepoctivost? Je to tak? Nebo si to vykládám nesprávně? Seděla jsem a postupně zvažovala všechny další, hlubší, skrytější významy, ochotu podlehnout klamu, pasti černobílého myšlení, mylné závěry – ale žádná z těch možností mě neuklidnila.

A poslední karta – budoucnost – mi vrtala hlavou celý den. Pořád mi to nedává smysl. Mrzí mě, že nemám s kým si promluvit, pořádně to probrat. Ovšem o Maudině názoru na tarot mám už dávno jasno. „Samý žvásty o ničem,“ ušklíbla se, když jsem jí nabídla vyložit karty. Nakonec se nechala umluvit, ale cynicky se u toho ušklíbala. Když jsem obrátila karty, které si vybrala, a zeptala se jí, na jaké otázky chce slyšet odpověď, nijak netajila, co si o tom všem myslí.

„Když jsi tedy to zatracený médium, neměla bys ty otázky znát dávno sama?“ cvrnkla špičkou prstu pohrdavě do karty. Já

ale s potlačovaným vztekem zavrtěla hlavou a vysvětlila jí, že tarot není žádný salonní podvod, jako jsou třeba sobotní sedánky s mentalisty, kteří předvádějí laciné triky s hádáním druhého křestního jména diváků nebo vyrytého letopočtu na jejich hodinách. Je to něco většího, hlubšího, opravdovějšího.

Po sezení s Maud jsem paklík karet očistila, protože mi vadilo, že se jich dotkla, a hlavně že jimi tak pohrdala. Ale až dnes mi něco došlo.

Když Maud obrátila svou kartu budoucnosti, udělala jsem jí kázání, které bych si právě dnes měla připomenout a trochu se jím utěšit. Šlo o tohle: karty nepředvídají budoucnost. Nejvýš nám ukážou, jak by se konkrétní situace mohla vyvinout vzhledem k energii, kterou si k výkladu karet přineseme. V jiný den a jiném rozpoložení mohou energie působit úplně jinak a stejná otázka pak má i odlišnou odpověď.

Všichni máme svobodnou vůli. Stejná odpověď, kterou od karet dostaneme, nás může postrčit různým směrem. Stačí jen kartám správně porozumět.

4. kapitola

Už se blížilo poledne, když se Hal hnala poklusem podél pobřeží a v ostrém vichru si pevně tiskla límec ke krku. Řezavě ji sekal do obličeje i prstů a štípal na kůži kolen, kde měla protržené džíny.

Na přechodu stiskla tlačítko semaforu a přitom cítila, že útroby má opět sevřené jako pěst. Vzrušením, obavami, nadějí...

Ne. Nadějí ne. Pro tu nebyl důvod. Dokumenty v maminčině dřevěném kufru ji vyloučily. To dědictví se nemohlo opírat o reálný základ, prostě to nebyla pravda. Kdyby se Hal o ty peníze přihlásila, byl by to... Zkrátka nemělo smysl si něco nalhávat. Byl by to podvod. Nic víc a nic míň. Trestný čin.

Pokud to někdo dokáže navléct, jsi to ty..

Cestou na protější chodník jí tahle myšlenka zrádně kmitla hlavou, ale Hal se jen otřásla a pokusila se ji zaplašit. Bylo to však těžké, protože kdyby nějaká žena dokázala zahrát v cizím domě vnučku dámy, kterou nikdy neviděla, byla to právě Hal.

Pokud jde o chladné čtení, což byla jedna z metod mentalismu, Hal patřila k nejlepším. V malém stánku na brightonském západním molu nahlížela do lidských osudů, vykládala tarotové karty a nabízela i jasnovidecké předpovědi. Vynikala hlavně

v tarotu a klienti přijížděli až z Hastingsu a Londýna, aby si od ní nechali vyložit karty; mnozí se opakovaně vraceli a doma pak přátelům užasle vykládali, jaká tajemství jim Hal prozradila, jak neuvěřitelné podrobnosti o nich znala a co všechno jim předpověděla.

Hal se snažila nevidět ve svých zákaznících hlupáky, ale bylo to těžké. Nešlo ani tak o turisty nebo partičky mladých žen na rozlučce se svobodou, které do stánku zaskočily pro zábavu a zajímaly se o nesmysly, jako je velikost ženichova penisu a vyhlídky na ženichovo selhání během svatební noci. Ječely smíchy a údivem, když Hal omílala otřepané fráze – blázen pro nové začátky, císařovna pro ženství a plodnost, ďábel pro smyslnost, milenci pro vášeň a vzájemnou oddanost. Občas klientkám nenápadně podsunula karty, které potřebovala pro pozitivní předpověď, aby se vyhnula depresivním kartám s nízkou hodnotou nebo esům typu smrt či velekněz. Ale celkem vzato na vybraných kartách příliš nezáleželo – Hal ke každé z nich připojila přesně takovou legendu, kterou si ženy přály slyšet, a navíc se k tomu okázale mračila či potřásala hlavou, takže klientky uchváceně lapaly po dechu. Občas při závěrečné věštbě dokonce chlácholivě popleskala nevěstu po ruce (i v tom nejbeznadějnějším manželství se vždy najde láska a štěstí, i když těžkým chvílím nikdo neuteče).

U podobných zákaznic Hal bájila nad kartami s lehkým srdcem, ale u ostatních to bylo složitější. Věštby jí komplikovaly pravidelné klientky, které jí věřily, šetřily po mincích patnáct či dvacet liber, vracely se znovu a znovu a čekaly na odpovědi, jež jim Hal nemohla nabídnout – ne proto, že by nevěděla, co chtějí slyšet, ale protože je prostě nedokázala obelhat.

Přítom šlo o nejprůhlednější klientky, které se objednaly vždy předem a uvedly svoje skutečné jméno a telefon, takže Hal si o nich mohla na Googlu a Facebooku zjistit spoustu informací. Dokonce i zákaznice, které k ní zaskočily jen tak z ulice, o sobě samy prozradily spoustu věcí – Hal dokázala odhadnout jejich věk, společenské postavení; všímala si elegantních, ale obnošených bot coby důkazu finančních problémů či úplně nové značkové kabelky svědčící o opaku. I v přítmí stánku rozeznala bílý proužek po čerstvě sundaném snubním prstýnku a neušly jí třesoucí se ruce jako důsledek touhy po ranní skleničce.

Občas Hal sama netušila, jak něco ví; dodatečně mívala pocit, že za ni skutečně mluvily karty.

„Vidím tady, že jste zažila nehezke zklamání,“ vyslovila třeba tiše. „Týká se to... dítěte?“ A ženě se oči podlily slzami a přikývla, a než se stačila ovládnout, vychrlila všechno, potrat, mrtvě narozené miminko, neplodnost. Až později si Hal lámala hlavu, jak na to vlastně přišla... A zpětně si vybavila ženin pohled z okna čekárny na ulici, jíž procházela mladá matka s kojencem v šátku a vedla batole s pusou upatlanou od cukrové vaty. Pohled doprovázel utrápený výraz ve tváři, a tak bylo Hal hned všechno jasné.

Potom se cítila provinile, a občas dokonce vrátila klientce peníze s výmluvou, že podle karet by jí odměna nepřinesla štěstí; tím jen umocnila ženinu důvěru a zajistila si její návrat s penězi v ruce.

Většinou ale Hal měla svou práci ráda. Bavily ji nájezdy rozchechtaných a přioopilých děvčat na rozlučce se svobodou. A bavili ji i mladí muži na pánské jízdě, kteří se dovnitř nahrnuli

s bujarým halekáním a spoustou skeptických a dvojsmyslných poznámek o čtení z jejich křišťálových koulí. Těšilo ji, že aspoň občas pomohla některým z těch nejzranitelnějších klientů a klientek, protože jim pověděla, co chtěli slyšet, i když to už dávno sami věděli. Třeba že pravda neleží na dně láhve. Že drogy nejsou řešení. Že je v pořádku odejít od muže, který má na svědomí modřiny vykukující zpod límečku halenky.

Byla levnější než psycholog a mnohem poctivější než většina médií a léčitelů, kteří strkali lidem pod dveře letáčky s tvrzením, že dokážou krystaly vyléčit nevléčitelnou chorobu či zprostředkovat kontakt se zemřelými dětmi a drahými – samozřejmě za velké peníze.

Tohle Hal nikdy neslibovala. Kdykoliv její klienti vyzvídali, zda se umí spojit s Davidem či Fabienem nebo malou Corou, jen zavrtěla hlavou. Nepořádala seance a nerýžovala peníze z obnaženého lidského žalu.

„Karty nepředpovídají budoucnost!“ připomínala pořád dokola, aby se pojistila pro nevyhnutelné případy, kdy se situace vyvine jinak, než se vyslovila. Zkrátka a dobře, v tarotu neexistovaly jednoznačné odpovědi. „Karty pouze naznačují, jak by se věci mohly vyvinout vzhledem k energii, se kterou jste sem dnes přišli. Berte je jako rádce, podle kterého nasměrujete své další kroky, ne jako omezení a jedinou možnost!“

Po pravdě to mohla opakovat horem dolem, lidi stejně tarot milovali, protože jim dodával iluzi kontroly, řídicí síly v jejich životě, nárazníku proti bezduché nahodilosti osudu. A Hal měli rádi, protože ve svém oboru prostě vynikala. Uměla skvěle spřádat příběhy z představ a pocitů, které v ní klienti vyvolali, uměla

vyslechnout jejich trápení, otázky a naděje, a především dokázala v lidech číst jako v knize.

Před cizími lidmi byla odjakživa plachá a zaražená, na hlučné střední škole si připadala jako ryba na suchu – ale až dodatečně si uvědomila, že během řady let, strávených klidným a objektivním pozorováním ostatních, si vytrýbila schopnost odstupů a naučila se dovednostem, jež se jí později staly základem pro její povolání. Sledovala různá chování lidí, příznaky svědčící o jejich nervozitě, naději či kličkování před realitou. Zjistila, že skutečný stav věcí se nedozví z toho, co lidé sami říkají, ale jak se projevují. Nejvíc poznala z jejich chování, způsobu oblečení, výrazů, jež jim kmitnou obličejem, když se přestanou mít na pozoru.

Na rozdíl od svých klientů Hal nevěřila, že její karty mají větší moc, než jakou jim propůjčila svým talentem vyčíst v lidech tajemství, která nepřiznají ani sami sobě.

Ale když teď Hal spěchala kolem Palace Pier, odkud vítr donesl pach smažené ryby a brambůrků, jenž jí podráždil vyhládlý žaludek, náhle ji něco napadlo. Kdyby věřila... kdyby věřila výkladu tarotů, co by jí asi poradily ohledně sídla Trepassen House a ženy, co nemůže být její babička? Co by doporučily ohledně rozhodnutí, které ji čeká? Neuměla si to představit.

5. kapitola

„Brýtro, zlato!“

„Dobrý den, Regu,“ kývla Hal a přes pult postrčila padesáticentovou minci k Regově pokladně. „Čaj, prosím.“

„Dobrá volba. Dnes je zima, že by i mosazný vopici umrzly koule, co? Už jo. Hned to bude. Puclák čaje...“ brumlal Reg, když házel sáček do otrískaného bílého hrnku. „Puclák čaje pro mou oblíbenou kočindu.“

Reg nepocházel z Brightonu, byl z Londýna, a tak hovor kořenil spoustou výrazů z cockney, navíc natolik tvořivě, že si Hal nikdy nebyla jistá, zda si je nevymýšlí.

Ne že by Reg, jenž se narodil za zvuků Bow Bells a vyrůstal v ulicích East Endu, neměl londýnský slang v malíčku, ale vystupoval kapku teatrálně a Hal ho podezřívala, že jde jen o pózu pro pobavení turistů.

Prostě zábavný a pohodový dědula u stánku s melasovými koláčky a horkými nápoji.

Teď se však Reg mračil na malý bojler s horkou vodou.

„Ten kotel zase blbne. Tipuju to na uvolněný vodič. Máš deset minutek, Hal?“

„Vlastně ne...“ mžikla Hal na hodinky. „Ve dvanáct bych měla otvírat.“

„Hele, nedělej si starosti. U stánku nemáš ani nohu, vždyť by museli projít kolem mě, ne? A Chalky se taky ještě neukázal, tak se s ním nemusíš otravovat. Klidně pojď dovnitř a na chvilku se posaď.“

Otevřel dveře své kukaně a kývl na Hal, jež zaváhala, ale nakonec překročila práh stánku.

Chalky byl pan White, manažer obchodního komplexu na molu. Hal sice podnikala na vlastní pěst a pracovní dobu si víceméně určovala sama, ale pan White trval na tom, aby se krámký otvíraly už dopoledne. Není nic zoufalejšího, tvrdil, než pusté a prázdné pobřežní molo. A západní molo se už beztak muselo snažit víc než jeho dvojče zvané palácové, aby sem zvlášť během zimních měsíců přilákalo zákazníky, protože mimo sezony klesaly příjmy. A pokud si Hal nemohla něco dovolit, byla to ztráta stánku.

V Regově kiosku bylo teplo a od grilu u zadní stěny voněla slanina. Reg se v zimě specializoval na slantinové sendviče a horký čaj a během léta zase na zmrzlinu značky Mr. Whippy a kolu v plechovkách.

„Hned to bude,“ slíbil Reg, „a vůbec, jak se vede, stará vojno?“

„V pohodě,“ broukla Hal, i když to nebyla tak docela pravda. Při pomýšlení na ty dva strojem popsané archy papíru, které nechala v bytě, se jí dělalo špatně od žaludku. Navíc se děsila, že po návratu domů objeví další obálku. Kéž by... Kéž by dopis pana Treswicka skutečně patřil jí!

Zásobník s horkou vodou se už zahříval a Hal pozorovala Rega, jak jednou rukou zručně napouští vařící vodu do hrnku

a druhou obrací slaninu na pánvi. Kdovíproč měla pocit, že svěřovat se Regovu zátylku je snazší, než kdyby k ní stál obrácený čelem; aspoň neviděla obavy v jeho očích.

„Po pravdě...“ začala Hal váhavě, ale přiměla se mluvit dál. A neplánovaně z ní vypadlo přiznání. „Po pravdě na tom možná budu časem líp. Včera večer jsem dostala dopis od advokáta, že možná dostanu tajný dědictví.“

„Cože?“ Reg se s hrnkem v ruce obrátil a vykulil oči. „Cože dostaneš?“

„Večer jsem dostala dopis. Od advokáta. Představ si, že mě možná čeká velký majetek.“

„Neutahuješ si ze mě?“ Reg povytáhl obočí až k neexistující linii vlasů. Hal zavrtěla hlavou. Sotva Reg pochopil, že mluví vážně, potřásl hlavou stejně jako ona a podal jí čaj.

„Hlavně buď opatrná, děvče. Po světě běhá spousta šizuňků. Moje polovička zrovna nedávno jednomu nalítla, když jí nabulíkoval něco o výhře ve venezuelský loterii, nebo co to bylo za nesmysl. Hlavně nedávej z ruky ani měďák, rozumíš? Ne že bys to teda sama nevěděla,“ zamrkal na Hal. „Tebe neopijou rohlíkem, kdepak.“

„Podle mě to podvod není,“ přiznala se Hal upřímně. „Pokud něco, spíš omyl. Tipuju, že si mě spletli s někým jiným.“

„Jako že hledají neznámý dědice po pracháči, co už dávno ztratil kontakt s příbuznými?“

Reg opět svraštil čelo, ale už ne ustaraně, spíš jako by tu možnost soustředěně zvažoval.

„Možná,“ pokrčila Hal rameny a opatrně usrkla kouřící čaj. Byl horký a trpký, ale dobrý. Mrazivě neodbytné myšlenky na

dopisy na konferenčním stolku začaly vybledat a místo nich se vynořila stará matná vzpomínka na pocit z těch dob, kdy se nemusela hned po probuzení užírat strachy nad každou složenkou, lámat si hlavu obavami, kde vezme na příští nájem, či s hrůzou čekat zaklepání na dveře. Bože, co by za ten pocit bezpečí dala...

Ucítila v sobě vzrůstající zarytost – ocelově nezlomné odhodlání...

„Echm,“ odkašlal si Reg. „Jestli si někdo zaslouží kapku štěstí, jsi to ty, děvenko. Skoč po těch penězích a vezmi nohy na ramena, slyšíš? Popadni prachy a zmiz.“

6. kapitola

„Na shledanou!“ vyhrkla Hal za trojicí lehce podnapilých dívek, které se s hihňáním a hýkavým smíchem vyhrnuly ven ze stánku a zamířily k barům a klubům dál na molu. „Ať je vám štěstěna nakloněná!“ dodala ještě jako obvykle, ale to už zákaznice byly z doslechu. Mrkla na hodinky a zjistila, že je devět hodin večer a molo se bude zavírat.

Byla unavená – vlastně vyčerpaná – a v podvečer, když se čas pekelně vlekl a molo zůstalo na chvíli vylidněné, měla sto chutí to zabalit dřív a jít domů. Nakonec byla ráda, že zůstala. Během dne nebyly kšefty nic moc, ale v sedm večer jí přálo štěstí – zastavily se dvě kamarádky s prosbou o radu, co si počít s hulvátským šéfem, a pak v osm se objevila tahle tři namazaná děvčata pro trochu zábavy. Ne snad že by Hal dneska vydělala balík, ale při troše štěstí stihne včas uhradit týdenní nájem stánku, což mimo sezonu nebyla zrovna samozřejmost.

S povzdechem vypnula tepelný zářič na podlaze a zvedla se, aby zhasla malý neonový poutač na stánku.

Madame Margarida, stálo tam rozevlátými ozdobnými písmeny, jako by Hal byla postava cikánky z populární operety. Jí